

ŽUDIĖ
IR PIRATŲ
LORDAS

1

Selena Sardotjen atsilošė ant kėdės Žudikų pilies tarybos kambaryje.

– Jau po ketvirtos ryto, – tarė pasitaisiusi šilkinio raudono chalato klostes ir po mediniu stalu sukryžjavusi plikas kojas. – Geriau tai jau būtų svarbu.

– Gal jei nebūtum skaičius visą naktį, nebūtum tokia pavargusi, – drėbė priešais sėdintis jaunas vyrukas. Ji nuleido jo žodžius negirdomis ir nužiūrėjo kitus keturis žmones, susirinkusius požeminiame kambaryje.

Visi vyrai, visi gerokai vyresni už ją ir visi vengė jos žvilgsnio. Selenai per nugarą perbėgo šaltukas, neturintis nieko bendro su skersvėju kambaryje. Rakinėdama lakuotus nagus Selena nutaisė abejingą miną. Penki prie ilgo stalo susirinkę žudikai – įskaitant ją pačią – buvo penki iš septynių patikimiausių Eirobino Hamelio bendražygių.

Akivaizdu, kad šis susitikimas buvo svarbus. Tai suprato iškart, kai tarnaitė ėmė daužyti į jos duris reikalaudama, kad Selena leistųsi žemyn nė nesivargindama persirengti. Laimei, jos naktiniai buvo tokie pat gražūs kaip ir dieninė apranga – ir kainavo beveik tiek pat. Vis dėlto šešiolikmeči sėdint kambaryje su vyrais reikėjo saugoti savo iškirptę. Jos grožis buvo ginklas, kurį laikė kruopščiai pagalastą, bet jis galėjo būti ir silpnybė.

Eirobinas Hamelis, Žudikų karalius, sėdėjo stalo priekyje, jo kaštoniniai plaukai spindėjo stiklinio sietyno šviesoje. Sidabrinės akys sugavo jos žvilgsnį, ir jis susiraukė. Gal valanda ir vėlyva, bet Selena galėjo prisiekti, kad jos auklėtojas buvo blyškesnis nei įprastai.

Jai sugniaužė paširdžius.

– Gregorį sučiupo, – pagaliau pasakė Eirobinas. Na, tai paaiškintų vieną šiame susitikime trūkstantą asmenį. – Jo misija buvo spąstai. Šiuo metu jis laikomas karališkuosiuose požemiuose.

Selena nusivylusi išpūtė orą pro nosį. Ją pažadino dėl *šito*? Patapnojo šlepete apauta pėda per marmurines grindis.

– Tada nužudyk jį, – tarė.

Ji šiaip ar taip niekada nemėgo Gregorio. Kai buvo dešimties, sušėrė jo žirgui maišelį saldainių, o jis už tai sviedė jai į galvą durklą. Aišku, ji durklą sugavo, o Gregorijus nuo tada ant skruosto nešiojo randą po jos atsakomojo metimo.

– *Nužudyti* Gregorį? – perklausė Semas, jaunasis vyrukas, sėdintis Eirobinui iš kairės – vietoje, įprastai skirtoje Benui, dešinei Eirobino rankai. Selena puikiai žinojo, ką Semas Kortlandas apie ją galvoja. Žinojo nuo tada, kai jie buvo vaikai, kai Eirobinas priėmė ją ir paskelbė, kad ji – ne Semas – bus

jo globotinė ir įpėdinė. Tai nesutrukdė Semui mėginti jai pakentti kiekviena pasitaikiusia proga. O dabar, sulaukęs septyniolikos, Semas tebebuvo metais už ją vyresnis ir vis dar nepamiršo, kad visada bus antroje vietoje.

Selena erzėjo matydama Semą Beno vietoje. Tas atėjęs tikriausiai jį pasmaugs. Arba ji galėtų sutaupyti Benui prakaito ir padaryti tai pati.

Selena pažvelgė į Eirobiną. Kodėl *jis* nesupeikė Semo už tai, kad atsisėdo Beno vieton? Eirobino veidas – vis dar išvaizdus nepaisant pasirodžiusių žilų plaukų – liko šaltas. Ji nekenė tos neįskaitomos kaukės, ypač kai pačiai suvaldyti savo išraišką – ir temperamentą – tebebuvo sunkoka užduotis.

– Jei Gregorį sučiupo, – sumurkė Selena, braukdama atgal sruogą ilgų auksinių plaukų, – protokolas paprastas: nusiųsti mokinių įlašinti ko nors jam į maistą. Nieko skausmingo, – pridūrė vyrams įsitempus. – Tik kad nutildytų jį, kol dar neprasižiojo.

Tą Gregoris tikrai gali padaryti, jei sėdėjo karališkuosiuose požemiuose. Dauguma ten patekusių nusikaltėlių niekada nebeištrūkdavo. Bent gyvi. Ir tikrai ne atpažįstamos būklės.

Žudikų pilies vieta buvo uoliai saugoma paslaptis, kurią ji buvo mokoma sergėti iki paskutinio oro gurkšnio. Bet net jei ji paslapties neišsaugotų, kažin ar kas nors patikėtų, kad graži vila labai gerbiamoje Riftoldo gatvėje yra vienų šauniausių žudikų pasaulyje namai. Kur geriau slėptis nei vidury sostinės?

– O jei jis jau prasitarė? – paprieštaravo Semas.

– Jei Gregoris jau prasitarė, – neatlyžo ji, – tada nužudykim visus, kas jį girdėjo. – Rudos Semo akys žybtelėjo pamačius

šykščią jos šypsenėlę, kuri, žinojo, visada jį erzino. Selena atsiskuko į Eirobiną. – Bet tau nereikėjo mūsų čia tempti, kad tai nuspręstum. Juk pats jau davei nurodymą, tiesa?

Eirobinas linktelėjo sučiaupęs lūpas. Semas nurijo prieštara-
ravimą ir sužiuro į prie stalo traškantį židinį. Ugnis metė ant
lygių, dailių Semo bruožų šviesą ir šešėlius – ji ne kartą girdė-
jo, kad toks veidas būtų uždirbęs jam turtus, jei būtų pasekęs
motinos pėdomis. Bet Semo mama prieš mirdama nusprendė
palikti jį žudikams, ne kurtizanėms.

Stojo tylą, o Eirobinui atsidusus, Selenai ėmė spengti au-
syse. Kažkas negerai.

– Kas dar? – paklausė palinkusi į priekį. Kiti žudikai nu-
delbė akis į stalą. Kad ir kas atsitiko, jie žinojo. Kodėl Eirobi-
nas pirmiausia nepasakė jai?

Sidabrinės Eirobino akys tapo it plienas.

– Nužudė Beną.

Selena suspaudė kėdės ranktūrius.

– Ką? – *Beną* – visados besišypsantį žudiką, kuris ją treni-
ruodavo ne rečiau nei Eirobinas. Beną, kuris kartą rūpinosi
jos sutriuškinta dešine ranka. Beną, septintą ir paskutinį vidi-
nio Eirobino rato narį. Jam buvo vos per trisdešimt. Selenai
atvipo lūpos, ji iššiepė dantis. – Ką turi omeny sakydamas
nužudė?

Eirobinas nužvelgė ją, jo veide šmėstelėjo sielvarto šešė-
lis. Eirobinas buvo penkeriais metais vyresnis už Beną, bet
jie drauge augo. Buvo drauge treniruojami; Benas pasirūpino,
kad jo draugas taptų vienvaldžiu Žudikų karaliumi, ir niekada
nepurkštavo dėl savo, kaip Eirobino dešinės rankos, pozicijos.
Selenai užgniauzė gerklę.

– Tai turėjo būti Gregorio misija, – tyliai atsakė Eirobinas. – Nežinau, kodėl Benas įsitraukė. Ar kas juos išdavė. Jo lavoną rado netoli pilies vartų.

– Ar turite jo kūną? – reikliai paklausė ji. Turėjo jį pamatyti paskutinį kartą, pamatyti, kaip jis žuvo, kiek žaizdų prireikė jam užmušti.

– Ne, – atsakė Eirobinas.

– Kokio velnio? – Selenos kumščiai gniaužėsi ir atsileido prieš jos valią.

– Nes ten knibždėte knibždėjo sargybinių ir kareivių! – drėbė Semas, ir ji atsisuko į jį. – Kaip manai, kaip išvis apie tai sužinojome?

Eirobinas pasiuntė *Semą* išsiaiškinti, kur pasidėjo Benas ir Gregoris.

– Jei būtume bandę atgauti jo lavoną, – pareiškė Semas nepabūgęs jos svilinančio žvilgsnio, – būtume parvedę juos tiesiai į pilį.

– Jūs esate žudikai, – suurzgė Selena. – Jūsų *darbas* yra atgauti kūną nepastebėtiems.

– Jei būtum ten buvusi, būtum pasielgusi taip pat.

Selena taip stipriai atstūmė savo kėdę, kad ta nuvirto.

– Jei būčiau ten buvusi, būčiau *išžudžiusi juos visus*, kad atgaučiau Beno kūną! – Taip trinkelėjo delnais per stalą, kad sutirtėjo stiklinės.

Semas pašoko ant kojų ir uždėjo ranką ant kalavijo rankenos.

– Ak, tik paklausykit. Nurodinėji mums, lyg *tu* valdytum gildiją. Bet dar nevaldai, Selena. – Papurtė galvą. – Dar nevaldai.

– *Gana*, – drėbė Eirobinas, pakilęs nuo kėdės.

Selena ir Semas nesujudėjo. Kiti žudikai irgi netarė nė žodžio, nors visi suspaudė turimus ginklus. Selena savo akimis matė, kaip atrodo kovos pilyje; žiūrovai ginklus spaudė ne tik ruošdamiesi neleisti jai ir Semui vienas kito sužaloti, bet ir dėl savo saugumo.

– Sakiau *gana*.

Jei Semas žengs bent žingsnį jos pusėn, bent per centimetrą ištrauks kalaviją iš makštų, jos chalate paslėptas durklas atsидurs savo naujuose namuose – jo gerklėje.

Eirobinas sujudėjo pirmasis, viena ranka sugriebė Semą už smakro ir atsuko į save.

– Valdykis, vaikelį, arba padarysiu tai už tave, – sumurmėjo. – Kvailai elgiesi šiąnakt provokuodamas ją kautis.

Selena prikando liežuvį. Šiąnakt susitvarkytų su Semu – ar bet kurį kitą vakarą. Jei prireiktų kovoti, ji nugalėtų – visada nugalėdavo Semą.

Bet Semas paleido kalavijo rankeną. Po akimirkos Eirobinas paleido jo smakrą, bet neatsitraukė. Semas nubėdęs akis į grindis nudrožė į kitą tarybos menės galą. Sunėręs rankas atsirėmė į akmeninę sieną. Selena vis dar galėjo jį pasiekti – pakaktų mostelėti riešu, ir jo gerklė apsipiltų krauju.

– Selena, – tarė Eirobinas, jo balsas nuaidėjo per nuščiuvusį kambarį.

Šiąnakt buvo pralieta užtektinai kraujo; jiems nereikėjo dar vieno negyvo žudiko.

Benas. Benas buvo nebegyvas, ir ji niekada nebesutiks jo pilies koridoriuose. Jis niekada nebetvarstys jos žaizdų vėsiomis, įgudusiomis rankomis, niekada nebeprajuokins jos pokštu ar nepadoriu anekdotu.

– Seleną, – dar kartą įspėjo Eirobinas.

– Baigiau, – drėbė Seleną. Parąžiusi sprandą persibraukė pirštais per plaukus. Tada nudrožė prie durų, bet ant slenksčio dar stabtelėjo.

– Jei kam įdomu, – pareiškė visiems, bet žiūrėjo tik į Semą, – einu atgauti Beno kūno. – Semui ant žandikaulio įsitempė raumenukas, bet jam pakako proto laikyti nukreipus akis. – Tačiau nesitikėkite, kad išmušus jūsų valandai pakartosiu tą pačią malonę.

Tai tarusi ji apsisuko ir ėmė kopti suktais laiptais į vilą viršuje. Po penkiolikos minučių niekas jos nesulaikė, kai pro priekinius vartus išsmuko į tylias miesto gatves.